

Mire vÁrsz? Színházi Fesztivál elemzése

Írta: Faházi Benedek

2016. április 4-étől ötnapos fesztivált rendezett és szervezett az Ürész Tér Társulat Pécsen. Céljuk az emberi természet védelme és nem mellesleg Éberzónia országának történelmi pillanatainak megörökítése. Hiszen a honfoglalás minden nép történelmében meghatározó pillanatnak számít.

A fesztivál szervezője a pécsi Ürész Tér társulat volt, kiegészülve külföldi „vendég-színészekkel”, mint például a kedves bohócok, akik a holtak feltámasztásában jeleskedtek.

A különböző standoknál az éberzóniai lakosok mutatták be portékáikat, s szolgáltatásaikat.

A szerencsés látogató Pécs különböző forrásaiból ihatott, simogathatta lelkét és hallószerveit óriás gongok segítségével, kibeszélhette gondjait a sellőnek vagy elültethette a kedvenc növényét és virágát az ország veteményesébe.

Láthattunk bolondos bohóc párost, akik koporsóba fektették az élőt és feltámasztották egy nyaktörő kocsiázás után, miközben a gyászhuszár trombitás fújta a talpalávalót. Esetleg beszélgethettünk Éberzónia vezetőjével, miközben a népe között pórázon vezette kuttyáját. Vagy nyugodt szívvel simogathattuk lelkünket és fülünket a hatalmas gongok robajával.

Az Éberzónia gasztronómiája iránt érdeklődők megízlelheték a csodás forrásvizeket, amik garantáltan felejthetetlen élmény nyújtottak, hiszen oly finoman gördültek le torkunkon a nagy melegben, mint legdrágább selyem. Esetleg, ha valaki ennél jobban szerette volna megtömní a bendőjét, kipróbálhatta az éberzóniai ragut, amit a kedves kordés-kocsis úrtól vételezhettünk teljesen bérmenten. Számomra ez a kulináris élmény nem éppen nyerte meg a tetszésemet, de ahány ház, annyi szokás.

Kellemes meglepetés érthette a fülünket, miközben Éberzónia terén sétálhattunk. Éteri melódia csendül fel a közelben és erősen keresem a tekintetemet, hogy vajon ki és milyen hangszerrel simogatja a hallószerveimet. Szinte rögtön megakad a szemem egy kalapos úron, az egyszerű Muzsikuson, aki ballagva „pöngeti” gitárját és mennyei dallamokat játszik mindeközben.

Megakad a szemem valamin, pontosabban valakin. Egy vándor? Egy utazó? Talán egy mágus? Ki tudja. Egy embert látok zöld csuklyában, bottal, szélben lengedező bajusszal és vekkel a nyakában. Mozog vagy áll? Szintúgy nem tudom. Olyan mintha a széllel szemben cammogna egy lajhár, hiszen alig mozog a lába, ám - ha

félre tekintek pár percre - már teljesen új helyen kell keresnem a szememmel. Érdekes. Olyan, mint az idő, mint a falóra mutatója. Ha erősen nézem áll, ha visszanezdek rá, elrohan. Pár perc alatt máshol terem. Pontos. Ugyancsak, mint az idő. Ha őt nézem, akkor áll. Nem látom mozgását. Különös egy bogár e csuhás.

No de, sétáljunk és hagyjuk a fura figurát magában „telni”. Ott egy barlang. Vagy szobor. Inkább mindkettő. Gyerekek állják körül és pingálnak rá nagy hevesen. De ez a szobor nem hagy nyugodni. Olyan, mint egy edény, egy lélek edény, csak éppen hogy üresen. Tiszta porhüvely. Tiszta volt, míg a sok gyerek fel nem cicomázta csodásan.

Ott, ni, szalad egy valaki! Rohan egy írógéphez, de miért? És már térdel is elé le. Már látom miért tette ezt. Egy fiú mászik a hátára, aki máshogy nem pötyögne betűket a papírra. Szép kis kép! A rendőrszerű szerzet hátán kicsi fiúcska álldogál és írja a mondandóját.

Talán ennyi volt? Nem, ne is gondoljátok látok két lófejűt, egy bikát és sellőt. Furcsa lények, inkább oda se megyek. De ott, ott még látok egy szemtelen leányt ki a földön pörög, mint egy cserebogár. Nem, nem úgy szemtelen, csak kendő takarja el a szembogarat és így járkál fel, s alá, néha néhol meg-megállva, krétával karcolni képeket a földre.

Hát ez volna a csodás vásártere ennek az új országnak! Kavalkádjában sok-sok ember jár és kel. Néznek, ámulnak a varázslatos lényeken, akik olyanok, mint egy vándorcirkusz artistái. Kedvesek, játékosak, bár néha megijednek. Olyanok, mint mi, hétköznapi emberek.